

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/96/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515201147
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8515201147.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu: O. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, pr. zast. U.. Mariánom Gelenekym, advokátom so sídlom Garbiarska 20, Stará Ľubovňa proti žalovaným: 1/ P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX a 2/ P. P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, obaja pr. zast. JUDr. Vladimírom Dlugolinským, advokát so sídlom Levočská 1, Stará Ľubovňa v konaní o zaplatenie 724,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 7C/221/2015-61 zo dňa 17.03. 2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovaným v 1.a 2.rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom I. súd žalobu zamietol. II. Žalovanému v 1.rade priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku. III. Žalovanému v 2.rade priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 420 ods.1 a § 418 ods.2 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie vyhodnotením vykonaného dokazovania dospel k záveru, že priebeh incidentu, ktorý sa odohral dňa 29.07.2013 bol ustálený aj v trestnom konaní pod sp.zn. 1T/7/2014. Žalobca podobne ako v trestnom konaní popisoval priebeh incidentu odlišne ako žalovaný. Jeho vyjadrenia si však v niektorých okolnostiach odporovali, príp. vyznievali nedôveryhodne a vysoko nepravdepodobne. Žalobca sa nevedel vyjadriť k tomu, prečo sa v trestnom konaní priznal ku skutku a uznal vinu. Dôvod priznania ako následok toho, že mu mal prísediaci sudca v trestnom konaní povedať, aby sa nesmial, sa súdu javí minimálne zvláštny a dosť nedôveryhodný. Súd pri ustálení priebehu incidentu ďalej vychádzal aj z následkov, ktoré strany utrpeli a či popis ich vzniku mohol zodpovedať priebehu incidentu. Zranenia žalovaných, ako aj žalobcu zadokumentované v tomto konaní, ako aj v trestnej veci sp. zn. 1T/7/2014, s vysokou mierou pravdepodobnosti zodpovedajú popisu incidentu žalovanými. Naopak pri popise incidentu žalobcom vyvstávajú viaceré pochybnosti. Podľa žalobcu ku zraneniam žalovaných mohlo dôjsť pritom vtedy, keď sa naťahovali na zemi a keď sa bránil kovovou tyčou. Ak však žalobca ležal na zemi, bol nepochybne viac obmedzený v pohybe rukou, ako keď by bol v stoji, teda sa javí dosť nepravdepodobné, že by zo zeme dokázal udrieť žalovaného v 1. rade po ramene, dokonca až po chrbte. Takisto podľa jeho verzie ho mal žalovaný v 2. rade chytiť pod krk, čo by zrejme zanechalo nejaké

stopy, avšak tieto neboli žiadnym spôsobom zachytené, ani lekársky zadokumentované. Podobne sa žalobca vyjadril, že žalovaní po ňom hádzali kamene, pričom posledný z nich ho trafil do nohy, tento kameň chytil a držal ho potom v ruke do príchodu polície. Na fotografiách predložených žalovanými na poslednom pojednávaní je zachytený žalobca s kameňom. Z nosa mu tečie krv, teda zjavne ide o fotografiu po incidente. Ak by malo ísť o kameň, ktorý mali ako posledný do neho hodiť žalovaní, vzhľadom na jeho veľkosť a žalobcom udávanú obmedzenú hybnosť a potrebu sa podopierať pri chôdzi palicou, je ťažko uveriteľné, že by žalobca takýto kameň chytil jednou rukou (ak sa druhou podpíeral) a že ak by ho skutočne takýto kameň trafil do nohy, že by žalobca nespadol. Úder takýmto kameňom by takisto s najväčšou pravdepodobnosťou zanechal nejaké stopy na nohe žalobcu, tieto však tiež neboli zaznamenané. Navyše toto tvrdenie žalobcu odporuje iným jeho tvrdeniam, keďže podľa jeho popisu incidentu najprv mali žalovaní po ňom hádzať kamene a až následne ho mali napadnúť. V žalobe, ani v trestnom konaní, neuviedol nič o tom, že by žalovaní po ňom mali hádzať kamene aj po jeho napadnutí. Na druhej strane popis incidentu zo strany žalovaných bol jednotný v celom trestnom, ako aj civilnom konaní. Pri takomto priebehu incidentu mohlo reálne dôjsť k zraneniam, ktoré utrpeli obaja žalovaní, ako aj žalobca, keďže ani on nepoprel, že keď ho žalovaný v 2. rade chytil, že spadli na zem, pričom žalobca padal dopredu ako prvý a žalovaný v 2. rade spadol na neho. Z fotografií predložených žalovanými je zrejmé, že terén, na ktorom sa odohral incident, bol zarastený trávou, v ktorej boli kamene, čo zodpovedá tvrdeniu žalovaného v 2. rade na pojednávaní. Ak teda žalovaný v 2. rade držal žalobcu okolo drieku a následne spadli dopredu, žalobca mal málo času na reakciu a ak narazil na kameň, mohlo reálne dôjsť aj k vyrazeniu resp. zlomeniu zubov a kontúzii nosa. Podľa vyjadrení žalovaných žalobca po incidente zobral do ruky kameň a držal ho, kým neprišla polícia, čo by zodpovedalo aj predloženým fotografiám. Manželka žalobcu nebola priamym svedkom incidentu, jeho priebeh jej popísal iba žalobca, preto ani jej výpoveď nič nenasvedčuje na tom, ako súd uzavrel priebeh incidentu medzi stranami sporu.

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd potom nemal preukázané, že by došlo k prekročeniu nutnej obrany zo strany žalovaných. Obranu žalovaných rukami vzhľadom na útok vedený kovovou tyčou súd prvej inštancie nepovažoval za neprimeraný. Tomuto nasvedčuje aj skutočnosť, že obe strany sporu utrpeli zranenia s približne rovnakou dobou liečenia. Na primeranosti obrany nič nenasvedčuje ani namietaná rozdielna fyzická úroveň strán sporu, keďže jednak v čase incidentu bol žalobca v oveľa lepšej kondícii, ako je tomu v súčasnosti (čo je možné vyvodiť aj z predložených fotografií, kde žalobca stojí aj bez palice) a jednak aj keď je žalobca starší, ak napadol žalovaných, títo boli oprávnení odvrátiť primeranými prostriedkami takýto útok. Tvrdenia žalobcu o tom, že ho mali žalovaní biť päťami do tváre, a teda že po odvrátení útoku prekročili rámec nutnej obrany, súd nemal žiadnym spôsobom preukázané a v tomto smere okrem lekárskeho správ žalobcu nenavrhol žiadne iné dôkazy. Súd nespochybňuje zranenia žalobcu, ale k týmto podľa názoru súdu došlo spôsobom popísaným vyššie. Ak by pritom mali žalovaní biť skutočne žalobcu päťami do tváre, je vysoko pravdepodobné, že by okrem zranení nosa a zubov bolo viditeľné aj ďalšie vonkajšie poškodenie tváre žalobcu, ako napr. tržné rany na tvári a pod., ktoré však neboli zdokumentované a takéto zranenia nevyplývajú ani z predložených fotografií žalobcu po incidente. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania prekročenia rámca nutnej obrany zo strany žalovaných, čoho následkom je rozhodnutie vo veci nepriaznivé pre neho.

5. Preto súd prvej inštancie zamietol žalobu.

6. Výrok o nároku na náhradu trov konania žalovaných odôvodnil súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 256 (správne § 255) ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaní boli v konaní v celom rozsahu úspešní, teda majú nárok na plnú náhradu trov konania, a to každý z nich samostatne. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Rozsudok považuje za nezákonný a nesprávny. Je nepochybne, že kritického dňa medzi žalobcom a žalovanými došlo k incidentu. Na druhej strane je taktiež pravda, že žalobca svoju časť viny priznal, pričom v danom smere išlo len o prvú časť incidentu, ktorý sa odohral medzi stranami sporu. Celý incident mal aj druhú fázu, keď žalobca bol už úplne žalovanými spacificovaný a títo ho následne fyzicky napadli a začali biť. V predmetnej veci žalobca zvlášť poukázal na tú skutočnosť, že je narodený v roku 1940 a teda v čase incidentu mal 73 rokov. Žalovaný v 1. rade je narodený v roku 1958 a v čase incidentu mal 55 rokov a žalovaný v 2. rade je narodený v roku 1979 a v čase incidentu mal 36 rokov. Teda jedná sa o neporovnateľne mladších ľudí, ktorí sú fyzicky oveľa zdatnejší ako žalobca. Nevidí žiaden dôvod, aby niekto pokračoval v útoku na starého človeka, ktorý bol nespôsobilý sa voči žalovaným brániť. Z listinných dôkazov, ktoré žalobca predložil súdu prvej

inštancie, ako aj zo spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp.zn. 1T/7/2014 nesporne vyplýva, že žalobca po celom incidente, ktorý sa odohral 29.07.2013 vyhľadal lekársku pomoc na pohotovosti, kde bol ošetrený lekárom - P. D. a následne bol ošetrený zubnou lekárkou P. N., pričom mu bolo vykonané i röntgenové vyšetrenie P. E.. V lekárskej správe P. D. zo dňa 29.07.2013 je uvedené, že žalobca bol napadnutý P. H., je popísaná diagnóza zranení, pričom žalobca bol následne zaslaný na zubné vyšetrenie a vyšetrenie ORL. Na základe týchto vyšetrení lekári jednoznačne konštatovali, že žalobca dňa 29.07.2013 utrpel pomliaždenie tváre, kontúziu nosa s krvácaním nosa, vyrazenie jedného zuba a zlomenie troch zubov. Následne bol žalobca dňa 31.07.2013 zaslaný ošetrovateľom na oddelenie ORL a chirurgie hlavy a krku do Fakultnej nemocnice v Prešove. Tieto listinné dôkazy jednoznačne nasvedčujú o pravdivosti tvrdenia žalobcu o fyzickom útoku žalovaných na žalobcu. Je samozrejmé, že žalovaní sa k uvedenému nepriznávajú a vzájomne si potvrdzujú svoju procesnú obranu. Teda záver súdu prvej inštancie, že predmetné zranenie nemohli spôsobiť žalovaní nemá oporu v objektívnych dôkazoch, t.j. v lekárskejších správach, z ktorých je zrejmé, že ihneď po incidente žalobca navštívil pohotovostnú službu. Žalobca sa nestotožňuje ani so záverom súdu, že konanie žalovaných malo charakter nutnej obrany. Tak z tvrdenia žalobcu, ako aj žalovaných jednoznačne vyplýva, že predmetný incident mal v podstate dve fázy, keď v prvej fáze mal žalobca napadnúť žalovaného v 1. rade a následne žalovaného v 2. rade, ktorí ho následne spacificovali, keď ležal na zemi. Za samotnú prvú fázu útoku bol žalobca trestnoprávne postihnutý, pričom riadne nahradil spôsobenú škodu. Avšak predmetný incident mal i druhú fázu, keď v rámci tejto fázy bolo nepochybne spôsobené zranenie žalobcovi žalovanými, pretože nikto iný sa na danom mieste nenachádzal a charakter zranenia jednoznačne nasvedčuje tvrdeniu žalobcu, t.j. že bol udieraný do oblasti tváre a nosa a týmito údermi mu boli spôsobené zranenia zo strany žalovaných. V predmetnej veci žalobca ďalej uviedol, že základnou podmienkou nutnej obrany je, aby sa odvracal útok, ktorým je úmyselné alebo nedbanlivostné ľudské konanie. Útok musí priamo, teda bezprostredne hroziť alebo trvať, a preto nejde o nutnú obranu vtedy, keď útok už fakticky skončil alebo kde napadnutý reaguje na útok takým spôsobom, že útok v skutočnosti odpláca a nie odvracia. Pri posudzovaní primeranosti obrany a útoku treba v zmysle ustanovenia o nutnej obrane brať do úvahy intenzitu oboch akcií, ako aj škodu, ktorá hrozila z útoku a škodu spôsobenú v obrane. Ak nutná obrana prekročí medze ktoré stanovuje zákon, ide o vybočenie z medzí nutnej obrany (exces). Žalobca je toho názoru, že v danom prípade došlo zo strany žalovaných k excesu, keď žalovaný (zrejme žalobca, poznámka odvolacieho súdu) už ležal na zemi, zaútočili na neho žalovaní a títo žalobcu udierali do oblasti tváre, pričom v danom čase už neexistovalo žiadne nebezpečenstvo útoku zo strany žalobcu. Súd si v danom smere neobjektívne osvojil procesnú obranu žalovaných, že v čase, keď došlo medzi nimi k incidentu mohol naraziť na kameň a tak reálne dôjsť k vyrazeniu resp. zlomeniu zubov a kontúzií nosa. Táto skutočnosť nebola uvedená v spomínanom trestnom konaní a na druhej strane žalobca chcel poukázať, že žalobca by v takom prípade musel mať vonkajšie stopy na tvári, t.j. odreniny. Súd prvej inštancie oprel svoje odôvodnenie najmä aj o výsledky trestného konania vedeného na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp.zn. 1T/7/2014 s poukazom na to, že žalobca sa mal ku skutku priznať a uzatvoriť zmier. S týmto názorom sa žalobca nemôže stotožniť, lebo jednak orgány činné v trestnom konaní neskúmali náležite okolnosti zranenia poškodeného a z tohto dôvodu ani nebolo začaté trestné stíhanie voči žalovaným. V tejto súvislosti poukázal na judikát Najvyššieho súdu R 22/1979 s tým, že súd nie je v občianskom súdnom konaní viazaný oslobodzujúcim trestným rozsudkom, teda rozhodovaním o tom, že napríklad trestný čin nebol spáchaný. Ak dospeje napr. súd v trestnom konaní k záveru, že protiprávnym konaním nebola spôsobená škoda na živote poškodeného, ale len na jeho zdraví, nie je súd v občianskom súdnom konaní viazaný týmto negatívnym záverom. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 391 C.s.p. napadnutý rozsudku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods.1 a § 362 ods.1 C.s.p.) oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 20.04.2018 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach v nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uvádza.

11. Podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ), každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

12. Podľa ust. § 418 ods. 2 OZ takisto nezodpovedá za škodu, kto ju spôsobil v nutnej obrane proti hroziacemu alebo trvajúcemu útoku. O nutnú obranu nejde, ak bola zrejme neprimeraná povaha a nebezpečnosť útoku.

13. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca bol dňa 29.7.2013 otvoriť skleník a vtedy zbadal, že na druhej strane potoka Šambronka prišli žalovaní s motorovým vozidlom s vozíkom naloženým kameňmi, ktoré začali vyhadzovať. Žalobca prešiel na druhú stranu potoka a na parcele č. 566 vedľa rodinného domu č. 63 udrel kovovou tyčou o dĺžke 65 cm žalovaného v 1. rade dvakrát do oblasti hrudníka vľavo a jedenkrát do oblasti ramena vľavo. Na to k nemu priskočil žalovaný v 2. rade, ktorého žalobca udrel raz do pravého predlaktia. Následne žalovaný v 2. rade chytil žalobcu okolo drieka tak, aby mu zabránil v ďalšom konaní. Pri tomto stratili rovnováhu a spadli na zem, pričom žalobca spadol ako prvý a žalovaný v 2. rade spadol na neho. Pri tomto incidente utrpeli strany sporu zranenia - žalobca utrpel kontúziu nosa s krvácaním nosa, vyrazenie jedného zuba a zlomenie 3 zubov, žalovaný v 1. rade utrpel pomliaždenie ľavého ramena, hrudníka vľavo a chrbta v lopatkovej oblasti a žalovaný v 2. rade utrpel odreninu a pomliaždenie pravého predlaktia. Podľa lekárskeho správ a znaleckých posudkov v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/7/2014 sa doba liečenia u všetkých zúčastnených pohybovala okolo 7 dní. V uvedenom trestnom konaní trval žalobca ako obžalovaný, aj žalovaní ako poškodení na svojich verziách skutku tak, ako to popisovali aj v tomto civilnom konaní, pričom žalobca nakoniec uznal vinu, priznal sa ku spáchaniu skutku a uzavrel so žalovanými ako poškodenými zmier, ktorý súd schválil. Predžalobnou upomienkou zo dňa 15.07.2014 vyzval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaným na náhradu škody na zdraví za 55 bodov vo výške 885,50 Eur, čo žalovaní v odpovedi zo dňa 24.07.2014 odmietli.

14. Žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody na zdraví, argumentujúc prekročením rámca nutnej obrany zo strany žalovaných. V danom prípade nebolo sporné, že dňa 29.07.2013 došlo k incidentu medzi stranami dňa, pri ktorom každá zo strán utrpela určité zranenia, sporný však bol priebeh toho incidentu a s tým súvisiaca právna otázka, či došlo k prekročeniu medzi nutnej obrany.

15. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že incident zo dňa 29.07.2013 sa odohral tak, ako ho popísal v bode 6. odôvodnenia rozsudku (odvolací súd tento bod prevzal vyššie) a ako bol napokon ustálený aj v trestnom konaní pod sp.zn. 1T/7/2014. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca podobne ako v trestnom konaní popisoval priebeh incidentu odlišne ako žalovaní. Jeho vyjadrenia si v niektorých okolnostiach odporovali, príp. vyznievali nedôveryhodne a vysoko nepravdepodobne. Odvolací súd s týmto záverom súdu prvej inštancie súhlasí. Pravidlám formálnej logiky zodpovedá i záver súdu prvej inštancie, že zranenia žalovaných, ako aj žalobcu zdokumentované v tomto konaní, ako aj v trestnej veci sp.zn. 1T/7/2014 s vysokou mierou pravdepodobnosti zodpovedajú popisu incidentu žalovanými. Naopak pri popise incidentu žalobcom vyvstávajú viaceré pochybnosti. Súd prvej inštancie svoje úvahy vysvetlil tak, že podľa žalobcu ku zraneniam žalovaných mohlo dôjsť pritom vtedy, keď sa naťahovali na zemi a keď sa bránil kovovou tyčou. Ak však žalobca ležal na zemi, bol nepochybne viac obmedzený v pohybe rukou, ako keď by bol v stoji, teda sa javí dosť nepravdepodobné, že by zo zeme dokázal udrieť žalovaného v 1. rade po ramene, dokonca až po chrbte. Takisto podľa jeho verzie ho mal žalovaný v 2. rade chytiť pod krk, čo by zrejme zanechalo nejaké stopy. Žalobca vyjadril, že žalovaní po ňom hádzali kamene, pričom posledný z nich ho trafil do nohy, tento kameň chytil a držal ho potom v ruke do príchodu polície. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že na fotografiách predložených žalovanými na poslednom pojednávaní je zachytený žalobca s kameňom. Z nosa mu tečie krv, teda zjavne ide o fotografiu po incidente. Ak by malo ísť o kameň, ktorý mali ako posledný do neho hodiť žalovaní, vzhľadom na jeho veľkosť a žalobcom udávanú obmedzenú hybnosť a potrebu sa podpierať pri chôdzi palicou je i podľa názoru odvolacieho súdu ťažko uveriteľné, že by žalobca takýto kameň chytil jednou rukou a druhou sa podpierať a že ak by ho skutočne takýto kameň trafil do nohy, že by žalobca

nespadol. Možno súhlasiť i so záverom súdu prvej inštancie, že tvrdenie žalobcu odporuje aj iným jeho tvrdeniam. Podľa jeho popisu incidentu najprv mali žalovaní po ňom hádzať kamene a až následne ho mali napadnúť. V žalobe ani v trestnom konaní neuviedol nič o tom, že by žalovaní po ňom mali hádzať kamene aj po jeho napadnutí. Na druhej strane popis incidentu zo strany žalovaných bol jednotný v celom trestnom, aj civilnom konaní. Pri takomto priebehu incidentu skutočne mohlo reálne dôjsť k zraneniam, ktoré utrpeli obaja žalovaní, ako aj žalobca, keďže ani on nepoprel, že ho žalovaný v 2. rade chytil, že spadli na zem, pričom žalobca padal dopredu ako prvý a žalovaný v 2. rade spadol na neho. Terén, tak ako konštatoval súd prvej inštancie, ako to vyplýva z fotografií predložených žalovanými, na ktorom sa odohral incident, bol zarastený trávou, v ktorej boli kamene, čo zodpovedá tvrdeniu žalovaného v 2. rade na pojednávaní. Teda žalovaný v 2. rade držal žalobcu okolo drieku a následne spadli dopredu, žalobca mal málo času na reakciu a ak narazil na kameň, mohlo reálne dôjsť aj k vyrazeniu resp. zlomeniu zubov a kontúzii nosa. Podľa vyjadrení žalovaných žalobca po incidente zobral do ruky kameň a držal ho, kým neprišla polícia, čo zodpovedalo aj predloženým fotografiami. Správne súd prvej inštancie vyhodnotil aj skutočnosť, že manželka žalobcu nebola priamym svedkom incidentu, jeho priebeh jej popísal iba žalobca, preto ani jej výpoveď nič nemení na tom, ako súd prvej inštancie uzavrel priebeh incidentu medzi stranami sporu.

16. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že by došlo k prekročeniu nutnej obrany zo strany žalovaných. Obranu žalovaných rukami vzhľadom na útok vedený kovovou tyčou ani odvolací súd nepovažuje za neprimeraný. Záver súdu prvej inštancie, že uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že obe strany sporu utrpeli zranenia s približne rovnakou dobou liečenia tiež zodpovedá pravidlám formálnej logiky. Preto odvolacia námietka žalobcu, že došlo k prekročeniu nutnej obrany zo strany žalovaných neobstojí. Neobstojí ani odvolacia námietka žalobcu čo do namietanej rozdielnej fyzickej úrovni strán sporu a veku žalobcu vo vzťahu k veku žalovaných. Súd prvej inštancie sa aj touto otázkou zaoberal, keď konštatoval, že v čase incidentu bol žalobca v oveľa lepšej kondícii ako je tomu v súčasnosti. Súd prvej inštancie uvedené vyvodil z predložených fotografií, kde žalobca stojí aj bez palice. Správny je i záver súdu prvej inštancie, že aj keď je žalobca starší, ak napadol žalovaných, títo boli oprávnení odvrátiť primeranými prostriedkami takýto útok. Odvolací súd súhlasí i so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania prekročenia rámca nutnej obrany zo strany žalovaných, čoho následkom je rozhodnutie vo veci nepriaznivé pre neho. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti i zistenie súdu prvej inštancie, ktoré vyplýva i zo spisu sp.zn. 1T/7/2014, že doba liečenia u všetkých zúčastnených sa pohybovala okolo 7 dní, teda žalobca neutrpel zranenia, ktoré by vyžadovali liečenie o oveľa dlhšiu dobu ako žalovaní. Obvykle totiž platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu sporu. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerazovaniu. Dôkazné bremeno čo do prekročenia nutnej obrany zo strany žalovaných však spočívalo na žalobcovi. Uvedené skutočnosti napriek tvrdeniu sa žalobcovi preukázať nepodarilo.

17. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997. sťažnosť č. 21522/93. Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111: rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998. sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky-z 23. júna 2004 sp. zn. III. US 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p.

18. Preto odvolací súd rozsudok podľa ust. § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods.1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods.1 C.s.p. tak, že žalovaní v 1.a 2.rade mali úspech v odvolacom konaní, preto im boli priznané trovy odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.